

нение за сътворението на света по умопостижим начин (така си осигурява медиаторската функция). Славейков постига хармонизиращата и систематизираща познавателна целенасоченост на мита, ориентирана за такъв цялостен подход към света, при който не се допускат дори най-малки елементи на хаотичност и безсистемност. Превръщането на хаоса в космос във всеки мит е свързано с ценностен, етически аспект. Митологическите символи в поемата функционират така, че личното и социално поведение на човека и мирогледът се поддържат взаимно в рамките на единна система. Чрез интерпретацията на мита Славейков достига до една дълбинна същина на родното, тъй като митът обяснява и санкционира съществуващия социален и космически порядък в онова негово разбиране, което е свойствено за дадена култура.

Едно от практическите средства за поддържането на този социален и космически порядък е възпроизвеждането на митовете в редовно повтарящи се ритуали. Така четенето на поемата се превръща в своеобразен ритуал на възпроизвеждане на мита, но в друг, съвременен смисъл. Чрез интерпретацията на архаичния мит за сътворението на света Славейков постига в своята поема своеобразен митологически баланс между представите за света и нормите на поведение, който подкрепя „метафизически“ социалната и природна хармония, душевното и общественото равновесие. В архаичния мит между „обяснението“ на света и неговата прагматическа функция за поддържането на социалния и природен порядък съществува „обратна връзка“, осигуряваща възстановяването на единството и системността на света – в случаите, когато те се нарушават. Точно тази „обратна връзка“ съществува и в поемата на Славейков.

Тук обаче идва моментът да си зададем въпроса, има ли разлика в интерпретацията на архаичния мит от Пенчо Славейков и от древния шаман. Интерпретирането на мита от Славейков е модернизъм, а не архаично. Това означава, че той взема от неговата структура някои основни, фундаментални елементи, за да ги използва в общото внушение на творбата, но други изоставя като непотребни.

Поемата е снабдена с пролог, предназначен да въведе читателя, но още тук се забелязва дистанцираният поглед на лирическият говорител. Правят впечатление и допълнителните коментари, направени от страничен наблюдател:

*Ала не иска сам станеника
дари да земе и се отмята...
Стар баща нещо со глава кивна,
поглед извърнал, накъм момата.*